

THE ECONOMIST March 15, 1941 p. 337

Finland - A Grim Anniversary

(By a Correspondent)

March 11th

IT is exactly a year since Finland's epic struggle against the Soviet invaders came to an end. For over a hundred days, the world watched breathlessly how the heroic Finns, not merely held back an enemy fifty times their size, but inflicted serious losses on him and captured much of his war material. When, despite their gallantry and efficiency, they were forced by exhaustion to lay down their arms, the outside world, with so many worries of its own, completely lost interest in the Finns or in the developments that followed the signing on March 13, 1940, of a peace treaty between Helsinki and Moscow.

Yet the twelve months that have just elapsed are no less dramatic and no less instructive than the war itself. When, under the peace settlement, a territory inhabited by nearly 500,000 people (or some 13 per cent, of the total population of Finland) was ceded to Soviet Russia, they all migrated into the mutilated motherland rather than stay under their so-called "liberators." Nobody forced them to do that. Indeed, this mass migration created additional economic and social problems for a Government already overwhelmed with difficulties. Only little property could be moved from this formerly prosperous area. But the peasants and workmen of Karelia, of South-Eastern and a slice of Northern Finland preferred to abandon their houses, their cattle and their belongings and to face hardship among their own people, among their alleged oppressors, to life under the puppet government of Kuusinen and the Bolsheviks.

Nor has the astounding unison among all Finns—irrespective of class, profession and political allegiance—in any way deteriorated during the year under review. Every conceivable endeavour has been made to shake this unity and to disintegrate the Finnish nation from within. Neither promises nor threats can move the Finns; in that country of granite the people itself is something of a monolith. It continues to stand behind its

leaders, foremost among whom still are Field-Marshal Mannerheim—his prestige is higher than ever—and Mr Risto Ryti, formerly Governor of the Bank of Finland, who became Prime Minister on the outbreak of the war and held, that position until December 19, 1940, when, upon the sudden death of President Kallio, he was unanimously elected to be President of the Finnish Republic. Mr J. W. Rangell, who succeeded him in the governorship of the central bank, also became his successor as Prime Minister, Ryti's election to the Presidency necessitating the formation of a new Cabinet.

The national coalition has been maintained. Social-Democrats, Agrarians, Conservatives, members of the Swedish and of the Independent party continue to serve together. In fact, Mr Rangell has been able to keep together most of his predecessor's team, which was composed of the best men Finland could produce. The only notable change—the withdrawal of Mr Vaino Tanner, leader of the Social-Democrats and Foreign Minister during the Soviet war—occurred before this Government reconstruction. Rainer von Fieandt, who did well as Minister of Supply during the war, returned to his important duties of chief general manager at the Nordiska Föreningsbanken (the largest private bank in the country) even earlier. He is chiefly concerned with reconstruction problems now.

The scope and magnitude of the adjustments the Finns had to carry through during 1940 would have been stupendous even for a far stronger and more favourably situated country. But for a young nation with little accumulated wealth ; for a trading community that had not only gone through the ordeal of battle with the resulting destruction and devastation, but had lost its best market and principal sources of supply; for a country whose geographical position as between Soviet Russia and Nazi Germany is particularly precarious—the problems arising out of the Moscow peace settlement can be said to have been almost unbearable. Yet the Finns feel themselves sufficiently undaunted to resist, even now, an attempt to dispossess them of their great nickel mines in Petaamo, and, despite all its bullying, Moscow (aided by Berlin) has up to now achieved little progress.

Material Losses

The territory ceded to Soviet Russia represents about 10 per cent, of Finland's land area. But its economic importance in the life of the country was far greater than that. It meant some 20 per cent. of all the harnessed water power, including the second largest station ; 20 per cent. of the wood pulp and 10 per cent. of the paper industry ; from 12 per cent. to 15 per cent. of other extremely variegated industrial production ; 14 per cent. of all forests; about 1,000 km. of railway track, 4,000 km. of roads and as much again of waterways ; the second largest export harbour, the invaluable Saimaa Canal system, and innumerable other assets. The capital value of the losses thus suffered by the State—a large owner of property in Finland—has been computed at 10 milliard marks, at which it is probably under-estimated. Private losses, caused through cession or destruction, are assessed at a further 10 milliard marks. Moreover, these 20 miliards, or more, were revenue-producing assets, and industry in that territory alone provided employment for about 30,000 workers. The loss of man-power caused first by the war, then by the dislocation resulting from the territorial mutilation, was considerable. Moreover, on a conservative estimate, 25,000 young men were killed, some 6,000 permanently disabled, and the half-million odd destitute evacuees represented—at least during the early part of the year—yet another formidable burden. They had to be lodged, fed, clothed, re-equipped and somehow resettled in industry, forestry or agriculture. It is no mean achievement that about 70 per cent, are already managing without the subsistence allowance from the State.

The fact is that with its astonishing frugality and capacity for hard work Finland, which still possesses vast and undeveloped resources, could in normal times have made a reasonably quick recovery. But the Finns' livelihood depends entirely on export markets, and these are now practically limited to German and Russian-controlled *Lebensraum*. Trade agreements have been made with Soviet Russia and Germany and also with Denmark, Norway, Holland, Belgium, Greece, Italy, Switzerland, Hungary and Sweden. Rut they can only be considered as stop-gaps. What Finland needs most is fuel and fats, neither of which can he obtained from the Continent. Russia has proved a poor customer and disappointing source of supply. Germany, on the other hand, is not merely anxious to develop trade, but has actually sold a little petrol to the Finns, who are in urgent need of it. The main difficulty arises out of the fact that the Baltic Sea—the normal route to Britain, Finland's best customer—is closed. With

Scandinavia cut off from the rest of the world, there remains only the far-sway and precarious outlet of Petsamo, which was never organised to handle a large volume of foreign trade. Moreover, this Arctic port is closely watched by the Germans on the one side and the Russians on the other, while the British control the ocean beyond. Even then the Finns divide the slender facilities of Petsamo with the Swedes, for whom likewise it is the only outlet to the western world. The Swedes, for their part, have given and are continuing to give Finland a certain amount of economic support, and American and British credits have also been arranged.

Despite the acute shortage of various commodities, the home market has remained reasonably strong and the financial position is steady. Yet the extent of Finland's burden is illustrated by the fact that State expenditure is estimated at 18 milliard marks for 1941, that is, more than four times that of 1938. Taxation has had to be raised almost beyond capacity, and a capital levy on a sliding scale has had to be introduced. It applies to every conceivable kind of property, even furniture and clothing. Moreover, loans have had to be floated and national indebtedness has been quadrupled compared with 1938. With all that, President Ryti remains reasonably optimistic. In a recent statement he declared that by 1942 he hoped Finland would be able to stop borrowing and that by 1943 the budgetary position should become "satisfactory." That assumes, of course, the maintenance of the present position—precarious though it is—and the avoidance of a fresh military outbreak. There can be no doubt that, anxious though they are to conciliate both Hitler and Stalin, the Finns would once more defend themselves if their formidable neighbours went too far.

No. 86. Arvoisassa lehdessänne hyvánt. julkaistavaksi. - Sitä lehtenne numeroa, jossa kirjoitus mahd. ilmestyy, tahtonette lähettää kolme kappaletta osoitteella Britannian lähetystö Sanomalehtiosasto, Helsinki, E.Esplanaadik. 19.

Tunnettu englantilainen aikakausilehti THE ECONOMIST on julkaissut seuraavan maaliskuun 11 pnä päivätyn artikkelin kirjeenvaihtajaltaan Suomesta.

SUOMEN SYNKKÄ VUOSIPÄIVÄ

Tasan vuosi sitten päättyi Suomen uljas taistelu neuvostovenäläisiä hyökkääjiä vastaan. Yli sata päivää maailma henkeäsalpaavan jännityksen vallassa seurasi, miten sankarilliset suomalaiset eivät ainoastaan torjuneet yli viisikymmentä kertaa vahvemman vihollisen hyökkäyksiä, vaan myöskin aiheuttivat sille raskaita tappioita saaden saalikseen suuret määrät sotatarvikkeita. Kun suomalaisten urhoollisuudestaan ja taistelukyvyvystään huolimatta lopen uupuneina oli pakko laskea aseensa, menetti maailma, jolla itsellään oli niin paljon muita huolia, mielenkiintonsa Suomeen sekä Helsingin ja Moskovan välillä maaliskuun 13 pnä 1940 solmitun rauhansopimuksen seuraamuksiin.

Ja kuitenkin on viimeksikulunut vuosi vähintään yhtä kohtalokas ja opettavainen kuin varsinainen sota. Kun rauhansopimuksen mukaisesti Neuvosto-Venäjälle luovutettiin alue, jolla oli melkein 500.000 asukasta (eli n. 12 % Suomen koko asukasluvusta), tämä väestö mieluummin muutti silvottuun isänmaahan kuin jäi niinkutsuttujen "vapauttajien" vallan-alaisuuteen. Kukaan ei pakoittanut sitä tähän. Päinvastoin joukkomuutto aiheutti lisää taloudellisia ja yhteiskunnallisia huolia hallitukselle, jolla jo ennestäänkin oli ylivoimaisia vaikeuksia kannettavanaan. Tältä ennen niin vauraalta alueelta saatettiin siirtää pois vain vähäinen määrä omaisuutta. Mutta Kaakkois-Karjalan ja Pohjois-Suomesta luovutetun maakaistaleen talonpojat ja työläiset pitivät parempana jättää talonsa, karjansa ja omaisuutensa kestääkseen vaikeita kohtaloita oman kansansa, väitettyjen sortajiensa keskuudessa, kuin elää Kuusisen nukkehallituksen js bolsheviikkien valtakunnassa.

Ei ole kuluneen vuoden aikana myöskään heikentynyt se hämmästyttävä

yksimielisyys, joka vallitsee kaikkien suomalaisten kesken, yhteiskunta-
luokkiin, ammatteihin ja poliittisiin näkökantoihin katsomatta. Kaikin
mahdollisin keinoin on yritetty särkeä tämä yksimielisyys ja saada aikaan
sisäistä hajaannusta. Mutta lupaukset yhtä vähän kuin uhkauksetkaan eivät
tehoa suomalaisiin; tuossa graniitin maassa muistuttaa kansakin jollakin
tavalla kivistä paatta. Se tukee yhtenä miehenä johtajiaan, ensimmäisine
miehineen edelleen Sotamarsalkka Mannerheim - hänen nauttimansa
arvonanto on suurempi kuin milloinkaan - ja Risto Ryti, joka oli pää-
ministerinä sodan syttymisestä joulukuun 19 päivään 1940, jolloin hänet
Presidentti Kallion jälkeen yksimielisesti valittiin Suomen Tasavallan
presidentiksi. J.W.Rangellista, joka Rytin jälkeen nimitettiin Suomen Pankin
johtajaksi, tuli hänen seuraajansa myöskin pääministerinä, kun Rytin
valitseminen presidentiksi teki uuden hrllytuksen muodostamisen
välttämättömäksi.

Kansallinen yhtenäisyys on säilytetty. Sosialidemokraatit, maalaisliitto-
laiset, kokoomus, ruotsalaiset ja Isänmaallinen Kansanliike tekevät yhdessä
työtä. Rangellin on onnistunut miltei kokonaisuudessaan säilyttää edellinen
hallitus, joka oli kokoonpantu Suomen kyvykkäimmistä miehistä. Ainoa
huomattava muutos - Väinö Tannerin, sosialidemokraattien johtajan ja
sodanaikaisen ulkoministerin eroaminen - sattui jo ennen nykyisen
hallituksen uudelleenmuodostamista. Rainer von Fieandt, joka
menestyksellisesti toimi kansanhuoltoministerinä sodan aikana, palasi jo
aikaisemmin tärkeisiin tehtäviinsä maan suurimman yksityispankin,
Pohjoismaiden Yhdyspankin, johdossa. Nykyisin pohtii hänkin etupäässä
jälleenrakennustyöhön liittyviä kysymyksiä.

Suomella oli vuonna 1940 suoritettavanaan niin laajakantoinen ja valtava
järjestelytyö, että se olisi tuottanut suunnattomia vaikeuksia paljon
varakkaammallekin ja suotuisammassa olosuhteissa elävälle maalle.
Voidaankin sanoa, että Moskovan rauhan aiheuttamat pulmat ovat olleet
melkein ylivoimaiset, kun on kyseessä nuori kansakunta, jolla oli vain
vähäinen kansallisomaisuus, joka ei ollut läpikäynyt ainoastaan taistelun
kiirastulta sitä seuraavine hävityksineen, vaan oli myöskin menettänyt
parhaat markkinansa ja pääasialliset raaka-ainelähteensä, - maa, jonka
maantieteellinen asema Neuvosto-Venäjän ja kansallissosialistisen Saksan
välissä on erittäin vaaranalainen. Ja kuitenkin lannistumattomat
suomalaiset vieläkin vastustavat yritystä anastaa heiltä heidän suuret

nikkelikaivoksensa Petsamossa, ja huolimatta kaikista peloitteluistaan on Moskova (Berliinin avustamana) saavuttanut vain vähän menestystä.

- 2 -

Alueelliset menetykset

Neuvosto-Venäjälle luovutettu alue oli n. 10 % Suomen koko pinta-alasta. Mutta sen taloudellinen merkitys oli maalle suhteellisesti paljon suurempi. 20 % teollisuustarkoituksia palvelevasta vesivoimasta samoinkuin maan toiseksi suurin vesivoima-asema sijaitsivat luovutetulla alueella; siellä oli 20 % puumassa- ja 10 % paperiteollisuudesta; noin 12-15 % erilaisista muista tuotantolaitoksista; 14 % maan metsävaroista; suunnilleen 1000 km rauta- ja 4000 km maanteitä sekä samanverran vesiväyliä; toiseksi suurin vientisatama; korvaamaton Saimaan kanava ja paljon muuta tärkeätä omaisuutta. Arvioidaan, että valtio, jolla Suomessa on huomattava määrä omaisuutta, menetti tällöin omaisuutta 10 miljardin markan arvosta, mutta tämä arviointi lienee liian alhainen. Sekä hävityksen että alueluovutuksen aiheuttamat yksityisomaisuuden menetykset on samoin arvioitu yhteensä 10 miljardiksi markaksi. On lisäksi otettava huomioon, että nämä 20 miljardia olivat tuloatuottavaa omaisuutta ja että yksinomaan luovutetun alueen teollisuus antoi työtä suunnilleen 30.000 työläiselle. Huomattava oli myös se työvoiman menetys, jonka aiheutti ensin sota ja sitten alue-luovutus. Vielä on muistettava, että hyvin varovaisen arvion mukaan 25.000 nuorta miestä kaatui ja noin 6.000 tuli ainiaaksi työkyvyttömiksi ja että puutteenalaisen siirtoväen puolimiljoona oli ainakin alkuvuodesta suunnattoman raskas lisätaakka. Heidät oli majoitettava, ruokittava, vaetetettava; heille oli hankittava uudet työkalut ja heidät oli sijoitettava jälleen teollisuuden, metsätalouden tai maatalouden palvelukseen. Ei ole suinkaan vähäinen saavutus, että noin 70 % siirtoväestä jo tulee toimeen omin neuvoin ilman valtion tukea.

Puutteeseen ja kovaan työhön tottuneena voisi Suomi, jolla edelleenkin on laajoja käyttämättömiä tuotantomahdollisuuksia, normaaliaikoina suhteellisen nopeasti toipua sodan aiheuttamista tuhoista. Mutta Suomen elinkeinoelämä on täysin riippuvainen vientimarkkinoista, ja nämä rajoittuvat nykyisin käytännöllisesti katsoen Saksan ja Venäjän valvonnan alaiseen elintilaan. Saksan ja Neuvosto-Venäjän kanssa on solmittu kauppasopimus, samaten Tanskan, Norjan, Hollannin, Belgian, Kreikan,

Italian, Sveitsin, Unkarin ja Ruotsin kanssa. Mutta näitä sopimuksia on pidettävä ainoastaan hätävarana. Kipeimmin Suomi tarvitsee polttoaineita ja rasvaa, joita ei ole saatavissa mannermaalta. Venäjä on osoittautunut huonoksi ostajaksi ja tuottajana se on aiheuttanut pettymyksen. Saksa sen sijaan ei ole ainoastaan ollut halukas edistämään tavaravaihtoa, vaan on lisäksi myynyt Suomeen jonkin verran bensiniä, jonka tarve on suuri. Eniten vaikeuttaa tilannetta se seikka, että Itämeri, Suomen tavanmukainen kulkureitti parhaimpaan vientimaahansa Englantiin, on suljettu. Skandinavian ollessa eristettynä muusta maailmasta, on jäljellä ainoastaan Petsamon etäinen ja uhanalainen satama, jota ei milloinkaan oltu varustettu suuressa mittakaavassa tapahtuvaa ulkomaankauppaa varten. Lisäksi sekä saksalaiset että venäläiset pitävät tiukasti silmällä tätä Jäämeren äärellä olevaa satamaa, englantilaisten valvoessa valtamerta sen edustalla. Kaikesta huolimatta suomalaiset jakavat Petsamon suomat vähäiset edut Ruotsin kanssa, jolle se niinkään on ainoa pääsytie muuhun maailmaan. Ruotsi on puolestaan antanut ja antaa yhä Suomelle jonkin verran taloudellista tukea, ja sekä Amerikasta että Britanniasta käsin on Suomelle myönnetty luottoa.

Huolimatta siitä, että monista tavaroista vallitsee ankara puute, ovat kotimarkkinat pysyneet jokseenkin vakaina ja maan rahataloudellinen asema on luja. Suomen tavattomia vaikeuksia kuvaa: osaltaan sekin, että valtion menot vuonna 1941 arvioidaan 18 miljardiksi markaksi, eli neljä kertaa suuremmiksi kuin vuonna 1938. Verotusta on ollut pakko koroittaa miltei maksukyvyyn yli, ja myös on täytynyt säätää karttuva omaisuusvero. Viimeksimainittu koskee kaikenlaista omaisuutta huonekalut ja vaatteet mukaanluettuina. Lisäksi on ollut pakko turvautua lainoihin, ja valtiovelka on kasvanut nelinkertaiseksi vuodesta 1938 lukien. Mutta kaikesta tästä huolimatta presidentti Ryti on suhteellisen toivorikas. Hän mainitsi äskettäin toivovansa, että Suomi vuoteen 1942 mennessä voi lopettaa lainaamisen ja että valtion menoarvio vuonna 1943 jo olisi "tyydyttävä". Tämä tietenkin edellyttää, että voidaan säilyttää nykvinen tilanne - niin uhanalainen kuin se onkin - ja välttää uusien vihollisuuksien puhkeaminen. Ei ole epäilystäkään siitä, että niin hartaasti kuin suomalaiset haluavatkin pitää yllä sovintoa sekä Hitlerin että Stalinin kanssa he vielä kerran ryhtyisivät puolustustaisteluun, jos heidän mahtavat naapurinsa menisivät liian pitkälle.